

Divina Vîndecare

NR. 123

MARTIE 2020

EVANGHELIA ÎMPĂRĂȚIEI

David Clayton, Noiembrie 2019

De-a lungul anilor în care am fost implicat în această activitate misionară am înaintat de la un subiect la altul. Unele dintre subiecte au creat o impresie profundă asupra minții mele iar unul dintre acestea a fost adevărul despre Dumnezeu, adevărul că Dumnezeu nu este o trinitate ci o Persoană care are un Fiu și că Spiritul Sfânt este chiar viața lui Dumnezeu Tatăl și a Fiului Său Isus Hristos. Acest adevăr a adus o schimbare profundă în viața mea și în modul în care înțeleg Biblia. Timp de mulți ani acesta a fost subiectul asupra căruia mi-am îndreptat atenția.

În urmă cu 14 ani am câștigat o înțelegere mai clară a neprihănirii prin credință și am început să studiez acest subiect. De atunci și până azi acest subiect a constituit miezul studiilor biblice și prezentărilor mele. În urmă cu nouă ani am înțeles mai clar subiectul darurilor spirituale și am început să studiez mai atent despre botezul cu Spiritul Sfânt.

Recent, gândindu-mă la toate acestea, m-am întrebat: care ar trebui să fie subiectul central? Și asta deoarece am realizat că dacă nu avem un scop clar, după un timp lucrurile pe care le afirmăm încep să se dilueze și să devină neclare. Este necesar să existe o înțelegere clară a ceea ce este miezul soliei pe care Dumnezeu dorește s-o ducem omenirii. Acest lucru m-a determinat să mă aplec din nou asupra subiectului Evangheliei Împărăției. Mi-am dat seama că acesta este subiectul către care conduc toate celelalte: adevărul despre Dumnezeu, neprihănirea prin credință, botezul cu Spiritul Sfânt și orice mai este important în experiența Creștină. Toate converg către Evanghelia Împărăției. Desigur, asta este ceea ce afirmă Biblia.

Subiectul central

Atunci când Isus a vorbit despre semnele sfârșitului, a spus:

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14).

Aici descoperim că Isus afirmă că ultima solie care trebuie dusă întregii omeniri este Evanghelia Împărăției. De fapt, atunci când studiem și alte afirmații în care Isus vorbește despre Evanghelia Împărăției, descoperim că acesta este singura solie care trebuie predicată. Isus spune că sfârșitul va veni atunci când *„această Evanghelie a împărăției”* va fi predicată tuturor popoarelor ca mărturie. Este interesant faptul că fiecare grup Creștin din lume pretinde a predica Evanghelia, însă nu mulți dintre ei accentuează predicarea Evangheliei Împărăției. Unul dintre motive este că mulți dintre ei nu înțeleg ce este împărăția și ce legătură este între aceasta și Evanghelia Împărăției.

În Apocalipsa 14 descoperim soliile celor trei îngerii din care, unul vorbește despre predicarea Evangheliei:

„Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie vecinică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și ori cărui norod.” (Apocalipsa 14:6).

În această profecție care a fost oferită lui Ioan descoperim exprimat același adevăr: solia finală care trebuie dusă omenirii este Evanghelia veșnică pe care

Cuprins:

A murit Hristos pentru lege?	Pag. 7
Eliberat din legalism	Pag. 9
Demascat	Pag. 11

Isus a numit-o Evanghelia împărăției. Nu este ceva ce se naște la vremea sfârșitului, ci ceva veșnic, este ceea ce Isus a predicat când a fost aici și ceea ce ar trebui să fie predicat și ar trebui să continue a fi predicat până la momentul sfârșitului. Este evident faptul că atunci când înțelegem Evanghelia în mod corect, multe din învățăturile false din prezent, sunt în mod automat deconspirate. Sunt cu ușurință văzute în adevărata lor natură, ca mijloace de distragere cum și sunt.

Prima persoană care a proclamat Evanghelia împărăției a fost Ioan Botezătorul:

„În vremea aceea a venit Ioan Botezătorul, și propovăduia în pustia Iudeii. El zicea: „Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” (Matei 3:1, 2).

Ioan a început să predice cu șase luni înainte de botezul și debutul misiunii publice a lui Isus. Centrul soliei sale a fost Evanghelia împărăției. Observați că accentul lui Ioan a fost faptul că această împărăție este „aproape”. Cu alte cuvinte, împărăția era iminentă, era aproape de a fi stabilită. Acesta este motivul pentru care solia lui a avut un asemenea impact, de aceea mulțimi de oameni veneau pentru a asculta ceea ce avea el să spună și să fie botezați de el în Iordan. Oamenii au înțeles că împărăția lui Dumnezeu avea să fie așezată pe pământ motiv pentru care solia lui Ioan i-a electrificat, i-a umplut de bucurie și anticipare a ceea ce avea să se întâmple!

„De atunci încolo, Isus a început să propovăduiască, și să zică: „Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” (Matei 4:17).

Isus Însuși a predicat aceeași solie ca a lui Ioan Botezătorul. În timp ce a făcut multe minuni și a vorbit mult despre neprihănire și traiul sfânt, accentul Său a fost pe Evanghelia împărăției. Când citim pasajul din Matei 5, descoperim de asemenea solia pe care ucenicii Lui au dus-o. Isus i-a trimis pentru a predica aceeași solie cu cea a lui Ioan Botezătorul:

„Aceștia sunt cei doisprezece, pe cari i-a trimis Isus, după ce le-a dat învățăturile următoare: Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreoa cetate a Samaritenilor; ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel. Și pe drum, propovăduiți, și ziceți: „Împărăția cerurilor este aproape!” Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați.” (Matei 10:5-8).

Aceasta a fost de asemenea și solia apostolilor:

„Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați, atât bărbați cât și femei.” (Fapte 8:12).

Această solie este accentuată pe cuprinsul întregului Nou Testament. Tema centrală a tot ceea ce ei au predicat și au făcut a fost Evanghelia împărăției iar Isus a spus că aceasta este solia care trebuie predicată în toată lumea până la sfârșitul timpului.

Înțelesul soliei

Semnificația deplină și importanța acestei solii nu pot fi apreciate până când nu săpăm mai adânc și până când nu descoperim ce este această Evanghelia a împărăției lui Dumnezeu. Cuvântul „Evanghelie”, așa cum deja știm, înseamnă „veste bună”. Atunci când Isus a început să predice că împărăția cerurilor era aproape, oamenii au înțeles că Israel urma să-și recâștige importanța. Ei credeau că Dumnezeu urma să mărească națiunea lor și s-o facă cea mai puternică dintre toate de pe pământ și că toate făgăduințele din Isaia, Ieremia și mulți alți profeți urmau să se împlinescă. Pentru ei asta era o veste bună, împlinirea tuturor viselor și așteptărilor lui Israel. Acesta este motivul pentru care solia lui Ioan Botezătorul, a ucenicilor și a lui Isus Însuși a stârnit în asemenea măsură Israelul, a trezit speranțele și visele unei întregi nații.

Dar care a fost exact această solie a împărăției? Învățăturile lui Isus erau pline de această învățătură. Majoritatea pildelor Sale încep cu „împărăția cerurilor se aseamănă cu...”, dar nu există niciun loc în care să afirme în mod clar și simplu ce înseamnă mai exact împărăția cerurilor. Desigur, atunci când vorbim despre împărăția cerurilor, ne amintim de profeția din Daniel 2. Acolo Dumnezeu ne vorbește despre o împărăție care va distruge toate împărățiile pământului și care va deveni un munte mare care va umple întregul pământ.

„Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece supt stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui vecinic.” (Daniel 2:44).

Acest pasaj vorbește despre venirea fizică a împărăției pe care nu o vom vedea decât la revenirea lui Isus. Apocalipsa de asemenea vorbește despre același eveniment:

„Îngerul, al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s'au auzit glasuri puternice, cari ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.” (Apocalipsa 11:15).

Așadar, știm că va avea loc o așezare a împărăției fizice. Dar Isus și apostolii Săi au spus în urmă cu două mii de ani că împărăția era aproape, venirea ei urma să se producă curând; la ce s-au referit? Fariseii L-au abordat pe Isus cu aceeași întrebare căci doreau să știe când va fi așezată împărăția lui Dumnezeu:

„Fariseii au întrebat pe Isus când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Drept răspuns, El le-a zis: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: „Uite-o aici”, sau: „Uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru.” (Luca 17:20, 21).

De vreme ce așteptau o împărăție fizică, fariseii nu au văzut împărăția lui Isus. Dar Isus a spus că „împărăția despre care vorbesc, cea care este ‘aproape, nu vine astfel încât să fie văzută cu ochii firești, nu este ceva vizibil ci mai degrabă ceva ce va fi așezat în inimile oamenilor.”

La ce se referea Isus? Categorie nu era ceva prezent deoarece Isus, ca și Ioan și ucenicii, au spus că este aproape, ceea ce înseamnă că nu ajunsese încă. Proclamarea faptului că este aproape a generat un entuziasm printre oameni la ideea că împărăția lui Dumnezeu urma să vină curând. Să citim alte câteva versete care ne vor clarifica:

„Legea și prorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește: și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală.” (Luca 16:16).

Isus ne spune aici că împărăția lui Dumnezeu nu este ceva ce a existat înainte de timpul lui Ioan. Ioan a fost primul care a predicat că împărăția era aproape. Dar ce a existat înainte de venirea împărăției lui Dumnezeu? Isus a spus că înainte de acest eveniment, au existat „legea și profeții”. Așadar, legea și profeții constituiau un sistem prin care Dumnezeu a lucrat cu poporul Său, un sistem prin care Dumnezeu S-a raportat la cei pe care-i numea „poporul Meu”. Fiecare evreu a fost sub sistemul legii și profeților, ceea ce înseamnă că acest sistem le guverna și controla viețile. Acest lucru este în desăvârșită armonie cu adevărul celor două legăminte; a existat o perioadă a legii și profeților iar acum Isus venise pentru a înlocui acel sistem cu împărăția lui Dumnezeu. Iată un pasaj și mai evident:

„Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el.” (Matei 11:11).

Acesta este unul dintre versetele pe care nu le-am înțeles mult timp și asta pentru că nu avea niciun sens din perspectiva din care înțelegeam eu împărăția. Isus a spus că cel mai mare dintre profeți până la momentul acela a fost Ioan Botezătorul. El a fost mai mare decât toți cei care au trăit înaintea lui, inclusiv toți eroii Vechiului Testament. Dar apoi El a spus că cel mai mic din împărăție este mai mare decât Ioan și, evident, mai mare decât toți cei care au trăit pe pământ până la acel moment! Aici sunt incluși Moise, Ilie, Enoh și toate celelalte nume faimoase din Vechiul Testament. Cum este posibil așa ceva? Dacă spunem că Ioan a fost mai mare decât toți aceștia, putem înțelege pentru că Ioan a fost cel care L-a botezat pe Isus. Dar cine sunt cei despre care vorbește Isus când spune „cel mai mic din împărăție”? Cine sunt aceștia care sunt mai mari decât Ioan și mai mari decât toți cei care au trăit înainte de Ioan?

Atunci când împărăția slavei va fi în sfârșit așezată pe pământ cel nou, Ioan va fi acolo, Moise va fi acolo, Ilie va fi acolo și toți eroii credinței din Vechiul Testament. Dar Isus vrea să spună că cel mai mic din împărăția fizică va fi mai mare decât ei? Cine sunt cei la care se referă prin cuvintele „cel mai mic din împărăție”?

Nu am înțeles acest verset până când nu am priceput că împărăția cerurilor nu este ceva care a venit înainte de timpul lui Ioan, ci ceva ce a fost adus de Isus. Așadar, niciunul dintre copiii lui Dumnezeu dinaintea de Ioan nu a experimentat această împărăție și, de fapt, nici Ioan însuși nu a experimentat-o! Dar toți copiii lui Dumnezeu de după Isus au experimentat această împărăție, și cei mai mici dintre cei care au experimentat această împărăție sunt mai mari decât cei mai mari dintre cei care nu au experimentat-o! Cel mai mic din împărăția cerurilor este mai mare decât cel mai mare din poporul lui Dumnezeu Vechi Testamentar și ceea ce face această diferență este

experiența împărăției. Cei care o experimentează sunt mai mari în privilegii și experiență decât cei care nu au experimentat-o niciodată. Asta este ceea ce afirmă versetul.

● nouă experiență

Isus a venit și a adus această împărăție. El a explicat natura acestei împărății atunci când a spus că „împărăția lui Dumnezeu este înălăuntrul vostru.” Isus a venit pentru a aduce o nouă experiență poporului Său, o experiență care nu fusese disponibilă până atunci. Mulți nu înțeleg aceasta, dar este atât de clar atunci când cercetăm învățăturile Noului Testament; Isus Hristos a adus o schimbare în istoria omenirii, o schimbare în mod în care Dumnezeu se raportează la copiii Săi; El a adus ceva ce nu fusese disponibil înainte, iar acest „ceva” se numește „împărăția lui Dumnezeu”. Atunci când citim și alte versete, devine clar la ce S-a referit Isus atunci când a vorbit despre împărăția lui Dumnezeu:

„În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.” (Ioan 7:37-39).

Aceasta este un altul dintre acele pasaje din Scriptură care, la prima vedere, nu sunt ușor de înțeles. Ni se spune aici că spiritul sfânt nu fusese dat; Isus a promis ucenicilor Săi o experiență pe care nu o aveau la momentul acela, iar această experiență era primirea spiritului sfânt. Să ne amintim că la momentul în care Isus a făcut această afirmație, le dăduse deja ucenicilor puterea de a vindeca bolnavii, de a învia morții, de a curăța leproșii și de a alunga demonii. Spiritul sfânt era deja la lucru cu mare putere prin ucenici, și totuși ni se spune că spiritul sfânt nu fusese dat! Cu alte cuvinte, cu toate că puterea spiritului sfânt lucra prin ucenici, nu era aceeași experiență cu cea pe care urmau s-o aibă când spiritul sfânt urma să fie dat! Atunci râuri de apă vie urma să curgă din inimile lor, dar ei nu aveau această experiență în ciuda faptului că spiritul sfânt era deja la lucru cu putere prin ei.

Așadar, este clar faptul că atunci când Isus a vorbit despre venirea spiritului sfânt, nu S-a referit numai la puterea spiritului care lucra prin oameni, la puterea care lucra prin ucenici și care fusese la lucru prin profeți în timpurile trecute. Nu! Atunci când a vorbit despre acest râu de apă vie care urma să curgă din inimile oamenilor, se referea la ceva mult mai mare, la ceva ce urma să facă pe cei mai mici din cei ce experimentau, mai mari decât toți cei care au trăit înainte!

Viața însăși

Desigur, se va ridica întrebarea: „Ce poate fi mai mare decât puterea spiritului sfânt?” Pentru a răspunde acestei întrebări, să citim un pasaj din Ioan capitolul 10:

„Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.” (Ioan 10:10).

De ce ar fi venit Isus să le ofere alor Săi viața, dacă ei o aveau deja înainte de venirea Lui? Isus a venit să ofere viața prin introducerea unei experiențe cu spiritul sfânt care era complet nouă, ceva ce nu existase înainte în istoria planetei, ceva ce nu fusese experimentat de oamenii din veacurile trecute. În timpul legii și al profeților, prezența spiritului sfânt printre copiii lui Dumnezeu nu a fost la fel cu cea pe care o vedem după venirea lui Isus. Vorbind despre mângâietorul, Isus a spus:

„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi. În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.” (Ioan 14:19, 20).

Să observăm cu atenție ce afirmă Isus aici: la momentul în care a rostit aceste cuvinte, potrivit spuselor Sale, ucenicii nu aveau viața! În ceea ce privește viața pe care El venise s-o dea, ei nu o aveau! Există un sens în care ei nu trăiau, în care niciunul dintre copiii lui Dumnezeu nu obținuse viața, iar asta îi include pe toți cei care au trăit înainte de venirea lui Isus! Atunci când Isus a spus „Am venit ca ei să aibă viață”, vorbește despre oferirea vieții rasei umane, ceva ce rasa umană nu avusese. Acum se referea la timpul în care urma să revină ca mângâietor și a spus că la acel timp „pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” Și explică la ceea ce se referea astfel:

„și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.” (Ioan 14:17).

Indisponibil înainte

Am văzut mai devreme că Isus a spus că împărăția lui Dumnezeu este „înălăuntrul vostru” (Luca 17:21). Acum vorbește despre venirea spiritului sfânt (mângâietorul) care nu fusese încă dat, și El spune că „în acea zi, acel mângâietor care este acum cu voi, va fi ÎN voi.” Cu alte cuvinte, venirea mângâietorului a fost venirea împărăției lui Dumnezeu ÎNLĂUNTRUL copiilor Săi. La momentul acela, împărăția era cu ei sau printre ei în Persoana lui Isus, dar atunci când El a venit să locuiască înălăuntru, acolo urma să fie și împărăția.

În timpul Vechiului Testament au existat oameni care au primit și au experimentat inspirația și puterea spiritului sfânt, dar este important să înțelegem că puterea spiritului sfânt nu este aceeași cu viața mântuitoare a lui Isus Hristos, nu este aceeași cu mângâietorul care a venit la Cincizecime. Vă amintiți afirmația „spiritul sfânt nu fusese dat pentru că Isus nu fusese încă proslăvit”? De fapt, acest mângâietor nici nu a existat înainte ca Isus să devină om! Ceea ce vreau să spun este că a fost necesar ca o persoană divină să treacă prin experiența umană, să biruiască păcatul ca om, să-l înfrângă pe Satan și chiar moartea! Până când toate acestea nu au avut loc, niciun om nu a avut mântuirea deoarece mântuirea omenirii nu a fost realitate până când Isus nu a trecut prin toate acestea. Pavel scrie:

„El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice,” (Evrei 5:7-9).

Putem vedea ce este afirmat în aceste versete? Isus a fost făcut desăvârșit prin lucrurile pe care le-a suferit, și totuși Isus a fost desăvârșit din punct de vedere moral din ziua în care a fost născut. Cuvântul „desăvârșit” în acest context nu se referă la desăvârșirea morală, ci la a fi un Mântuitor desăvârșit, calificat pe deplin pentru a ne oferi mântuirea. „După ce a fost făcut desăvârșit” a devenit autorul mântuirii noastre. Înainte de a trece prin acea experiență desăvârșitoare, Isus nu a fost calificat să mântuiască pe nimeni, nu a fost desăvârșit sau calificat să fie Mântuitorul nostru. Așadar, în ceea ce privește posesia mântuirii, nimeni nu a avut-o înainte ca Isus să fie făcut desăvârșit prin lucrurile pe care le-a suferit. Acesta este motivul pentru care vedem cuvântul „ACUM” folosit în Apocalipsa 12:10 unde este descrisă venirea mântuirii. După înviere, Isus a fost luat la cer, la tronul lui Dumnezeu și, potrivit Apocalipsei (și a altor pasaje), la momentul acela, Satan a fost aruncat din cer pentru totdeauna.

„Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum au venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.” (Apocalipsa 12:10).

La revenirea Lui în cer, a fost proslăvit cu puterea și slava Tatălui (Ioan 17:5) căci Tatăl I-a oferit spiritul sfânt fără măsură. Spiritul Tatălui a fost unit cu spiritul Fiului într-o asemenea manieră încât atât Tatăl cât și Fiul au venit la noi ca un singur spirit, sau prin intermediul aceluiași spirit (Efeseni 2:18). Isus a explicat astfel:

„Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una – Eu în ei și Tu în Mine –, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17:22, 23).

Așadar, prezența spiritului sfânt este ATÂT prezența Tatălui cât și a Fiului. Într-adevăr, Tatăl și Fiul sunt cei care locuiesc în aceia care primesc spiritul sfânt. Asta este ceea ce constituie experiența practică a mântuirii, puterea atotputernicului Dumnezeu plus viața biruitoare a lui Isus Hristos împărtășite credinciosului pentru a-l transforma într-o nouă creație, moștenind viața lui Isus, biruitoare asupra păcatului și a lui Satan. Pentru a înțelege toate implicațiile a ceea ce a făcut Isus, trebuie să înțelegem că numai spiritul lui Dumnezeu nu poate mântui omenirea. Numai viața lui Dumnezeu nu poate realiza mântuirea omului; există un alt component esențial care trebuie adăugat și acesta este viața care s-a întâlnit cu și a biruit elementele păcatului care domină omenirea: puterea păcatului (natura umană căzută), consecința păcatului (moartea) și

autorul păcatului (Satan). Dumnezeu nu a experimentat aceste elemente motiv pentru care spiritul lui Dumnezeu nu poate să mântuiască prin sine. Trebuie însoțit de viața (spiritul) lui Hristos care a experimentat aceste aspecte și care are acum aceste calități pentru a ni le împărtăși, eliberându-ne astfel de sub stăpânirea păcatului. Spiritul lui Dumnezeu ne poate oferi putere, dar nu viață. Viața lui Hristos este cea care ne oferă viață motiv pentru care, aceste elemente combinate, ne sunt oferite ca fiind mângâietorul.

Dar cineva va spune că Dumnezeu poate face orice dorește în orice fel dorește și astfel este greșit a afirma că Dumnezeu nu l-a putut mântui pe om fără Isus Hristos. Unii vor obiecta spunând că-L limităm pe Dumnezeu. Este adevărat că niciunul dintre noi nu poate spune ce poate sau nu poate face Dumnezeu, dar ce știm este faptul că Dumnezeu lucrează pe cea mai bună cale. În lumina celor implicate în conflictul cu Satan, în lumina înțelepciunii și dreptății Sale, în lumina dilemei rasei umane, Dumnezeu a făcut un plan desăvârșit pentru a mântui omenirea, iar acest plan a implicat viața, moartea și învierea Fiului Său. Nu a fost un plan arbitrar sau opțional, ci a fost planul desăvârșit pentru a realiza mântuirea. Există legi și principii potrivit cărora acționează Dumnezeu, legi corecte și drepte iar Dumnezeu lucrează în limita acestora pentru a realiza salvarea omenirii. Din această perspectivă, nicio altă metodă nu ar fi funcționat motiv pentru care, din această perspectivă, numai viața lui Hristos poate să-i mântuiască pe oameni. Asta este ce a implicat planul și nu există o alternativă. Fără viața mântuitoare a lui Hristos, nu există mântuire motiv pentru care nimeni nu ar fi putut experimenta mântuirea, nimeni nu ar fi putut primi viața înainte ca Isus să fi trecut prin întrupare și înainte de a ne oferi această viață mântuitoare. De aceea ne spune Pavel că

„Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre” (1 Corinteni 15:17).

Moise, Enoh și Ilie

Această viață a lui Isus nu este numai împărăția lui Dumnezeu în ceea ce privește mântuirea noastră, dar este de asemenea și împărăția lui Dumnezeu în ceea ce privește tăria și puterea. Apocalipsa 12:10 ne spune că mântuirea și puterea au venit „ACUM”, adică la momentul în care Isus a revenit în cer iar Satan a fost alungat. Nu a existat mântuire înainte de acel moment. Și totuși, Scriptura ne spune despre persoane ca Enoh și Ilie care au fost luați din această lume și cărora nu li s-a permis să ajungă sub puterea morții: cum a fost posibil așa ceva în condițiile în care ei nu primiseră mântuirea?

În Biblie avem două lucruri lămurite și anume că mântuirea a venit numai când a sosit Isus Hristos, iar celălalt este realitatea faptului că au existat persoane care au fost luate la cer fără să vadă moartea. Cum se pot împăca aceste două aspecte?

Ceea ce trebuie să concluzionăm este faptul că acestor persoane ca Enoh și Ilie, le-a fost oferită viață lungă, nu viață veșnică. Li s-a oferit o experiență extinsă, nu li s-a permis să moară, dar trebuie să înțelegem că viața lungă nu este echivalentă cu viața veșnică. Viața veșnică este o calitate a existenței, nu a extensie a acesteia. Dacă Hristos ar fi eșuat în asigurarea mântuirii noastre, aceste persoane ar fi trebuit să moară deoarece ei trăiau într-un „timp împrumutat”, într-o existență temporară. Pavel se referă la experiența lui Moise, Enoh și Ilie astfel:

„Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit, pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.” (Evrei 11:39, 40).

Moise, Enoh și Ilie au avut de așteptat experiența desăvârșită. Ei nu au fost făcuți desăvârșiți înaintea noastră. Oferta lui Isus Hristos a fost cea care a făcut ca acea experiență desăvârșită să devină o realitate pentru ei.

„Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.” (Evrei 10:14).

Puterea împărăției

Isus ne-a adus mântuirea, dar chiar și mai mult decât atât. Împreună cu mântuirea, ne-a adus și puterea împărăției. Isus a promis că copiii Lui vor primi putere; a spus că anumite minuni îi

vor însoți pe cei care cred: vor vindeca bolnavi, vor alunga demoni, vor curăți leproși și vor învia morți. Aceste abilități miraculoase reprezintă darurile legitime ale celor care sunt parte din împărăția Sa. Hristos Însuși este Cel care trăiește în copiii Săi iar puterea Lui nu este limitată. El este la fel de puternic și de prezent să facă aceste lucrări miraculoase ca atunci când a umblat aici în trup în urmă cu două mii de ani. Noi am trăit în întuneric, ne-am luptat pentru că am avut o problemă în experimentarea și exercitarea credinței, dar cu cât înțelegem mai bine aceste adevăruri și cu cât ne hrănim mai mult din ele, cu atât credința noastră va crește.

În viitorul foarte apropiat, tot ceea ce au făcut apostolii în ceea ce privește puterea și minunile, se va repeta prin cei care sunt cu adevărat copiii lui Dumnezeu, dar asta nu se va întâmpla pentru că Dumnezeu va alege să facă ceva nou. Când împărăția lui Dumnezeu a venit în urmă cu două mii de ani, mântuirea a venit la copiii lui Dumnezeu, dar nu numai mântuirea, ci și tăria și puterea. Acesta este adevărul, însă azi ne luptăm împotriva unui întuneric de două mii de ani și ne este dificil să pășim în acea credință. Dar eu cred că Dumnezeu ne duce acolo și că nu este decât o chestiune de timp pe măsură ce vom umbla în lumina care strălucește pe cărarea noastră. El ne educă, ne luminează înțelegerea iar acesta este un preludiviu la ceea ce urmează să se întâmple.

Acesta este adevărul despre împărăție așa cum este legat de unele dintre marile adevăruri pe care am ajuns să le înțelegem: adevărul despre Dumnezeu, adevărul despre botezul cu spiritul sfânt, adevărul despre neprihănirea prin credință. Toate acestea sunt strâns legate unele de altele iar Isus ni le-a oferit într-un singur pachet când a spus „această Evanghelie a împărăției.” Asta trebuie predicat în toată lumea pentru că, într-adevăr, nu există nicio altă solie; orice altceva nu este decât o distragere. Să ne asigurăm că suntem implicați în solia care va triumfa!

A MURIT HRISTOS PENTRU LEGE?

David Clayton, Noiembrie 2019

Aceasta este o întrebare stranie, dar totuși o ridic pentru că am descoperit faptul că aceasta este teologia pe care unii ne cer să o credem. Există această idee răspândită că principalul motiv pentru care Hristos a venit să moară, a fost de a accentua validitatea legii, pentru a plăti plata cerută de lege. Cu alte cuvinte, sacrificiul lui Hristos a fost orientat pe lege.

Dar, așa cum am afirmat în repetate rânduri, Hristos nu a murit pentru lege. Isus a venit să apere neprihănirea lui Dumnezeu, Numele lui Dumnezeu și guvernarea lui Dumnezeu, nu pentru a face o afirmație despre un set de legi fundamentale. A susține acest lucru, presupune o distorsionare a adevărului care rezultă în mutilarea Evangheliei. Acesta este motivul pentru care adevărul trebuie repetat în ciuda opoziției furioase care se ridică întotdeauna atunci când accentuăm faptul că totul se centrează în jurul lui Hristos și nu în jurul legii. Această idee care așează legea în centru provine din concepția greșită că de la bun început problema a fost călcarea legii. Ideea este că legea reprezintă realitatea centrală în univers și astfel, atunci când a fost călcată, toate eforturile din univers au trebuit îndreptate către preamărirea legii și corectarea nedreptății care i-a fost făcută acesteia.

Aceasta este o paradigmă greșită, dar reprezintă fundamentul credinței multora și, astfel, a unei idei total greșite.

Problema de la bun început nu a fost călcarea legii, ci o legătură frântă care trebuia vindecată. Copiii lui Dumnezeu s-au întors împotriva Lui, respingându-L, iar El a trebuit să găsească o cale pentru această ruptură. Legea a constituit numai mijlocul prin care se putea arăta tuturor că exista o problemă, a fost numai calea prin care se putea evidenția că ceva nu era în regulă cu

relația. Călcarea legii nu a fost cauza pentru care relația a fost întreruptă iar această relație nu putea fi restaurată prin nicio cale care se centra pe lege. Acest lucru se poate înțelege cu ușurință atunci când realizăm că înainte ca Adam și Eva să fi mâncat din fruct, ei nu s-au mai încrezut în Dumnezeu. Legătura de dragoste și încredere a fost întreruptă în mințile și spiritele lor. Legea călcată a fost NUMAI o demonstrație a ceea ce se întâmplase deja.

Dacă problema era o călcare de lege, atunci era ușor de rezolvat. Tot ceea ce trebuia Dumnezeu să facă era să înlocuiască fructul și să-i avertizeze pe Adam și Eva să nu-l mai atingă; atât. Problema era rezolvată! Dar noi știm bine că nu era atât de simplu pentru că nu legea era problema, ci legătura ruptă.

Dacă atunci când Adam și Eva au decis să mănânce din fruct ar fi apărut Dumnezeu iar ei s-ar fi răzgândit, ar fi prevenit asta problema? Problema păcatului n-ar mai fi constituit o problemă în condițiile în care ei nu se mai încredeau în Dumnezeu la momentul acela? Răspunsul este evident: cu mult înainte ca o persoană s-o trădeze pe alta, atitudinea rea care conduce la trădare există deja în inimă. Faptele sunt numai roadele a ceea ce deja se petrece în inimă. La fel s-a întâmplat și cu Adam și Eva: acțiunea de a lua fructul, de a călca regula a constituit o chestiune minoră: ceea ce a fost cu adevărat dăunător a fost lipsa de încredere în Dumnezeu care se născuse în inimile lor.

Dar religia noastră a întors lucrurile pe dos și a așezat legea la centrul întregii chestiuni, astfel încât, potrivit acestei mentalități, Isus a venit să preamărească legea. Așadar, noi credem că întreaga chestiune se învâрте în jurul omului, a abilității sale de a ține legea, mai degrabă decât în jurul mării dragoste a lui Dumnezeu și a sacrificiului pe care l-a făcut pentru a repara o relație distrusă. Calea Sa este aceea de a-l reuni pe om cu Sine în Persoana Fiului Său, de a ne adopta în familia Sa prin viața Fiului Său pe care ne-a oferit-o. Nu poate exista nicio altă cale mai bună de reconciliere decât aceasta. A deveni o parte dintr-o familie reprezintă cea mai mare formă de reconciliere care există.

Nu a fost niciodată vorba despre lege. Este adevărat că în cadrul sistemului simbolic al Vechiului Legământ, conformitatea la zece precepte reprezenta neprihănirea, dar ar trebui să înțelegem că aceasta a fost numai un simbol. În Noul Legământ, această conformitate la zece reguli nu este deloc neprihănire, ci numai o demonstrație a unei moralități fundamentale pe care majoritatea oamenilor o practică. Neprihănirea Noului Legământ este realitatea locuirii lui Dumnezeu în copiii Săi și a manifestării vieții Sale glorioase în ei, într-o demonstrare mult mai mare decât orice ar cere cele zece porunci.

Acum umblăm în armonie cu legea, dar acesta nu este nimic altceva decât rodul incidental al noii identități pe care acum o avem. Ceea ce ni s-a dar este o identitatea divină motiv pentru care acum operăm așa cum Dumnezeu operează, ca fiii ai Dumnezeului Celui viu. Dacă păzim legea, o facem pentru că Dumnezeu păzește legea. Dar este absurd a spune că Dumnezeu păzește legea pentru că acest lucru sugerează că Dumnezeu dă socoteală legii și trebuie să i se conformeze. Știm că Dumnezeu este Autorul și Domnul legii și că legea este o expresie limitată a ceea ce este Dumnezeu. Legea se conformează lui Dumnezeu, nu invers. Dumnezeu este realitatea în timp ce legea este expresia limitată a realității. Originalul nu păzește expresia, ci invers. La fel este și cu cei care se împărtășesc de viața lui Dumnezeu în Hristos.

Acesta este Noul Legământ între Dumnezeu și copiii Săi.

ELIBERAT DIN LEGALISM

David Clayton, Noiembrie 2019

Celor care încă sunt în Laodiceea

Unul dintre cele mai greșit înțelese și greșit folosite pasajele Biblice, este cel din Romani 7:

„Știu, în adevăr, că Legea este duhovnicească, dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună. Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământescă, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.” (Romani 7:14-20).

Ce afirmă de fapt apostolul Pavel aici? Nu este nicio îndoială că persoana descrisă de el aici, se găsește în cea mai mizerabilă stare. Spune că este carnal (are o puternică înclinație lăuntrică spre păcat), că este rob al păcatului și incapabil să facă binele. Cei care au acceptat ideea că viața Creștină este o continuă luptă împotriva păcatului, cu înfrângeri la fiecare pas, citează acest pasaj cu bucurie. În înțelegerea lor, Pavel își descrie aici propria experiență Creștină, viața normală a unui Creștin, o viață în care păcatul îl domină și îl înfrânge în mod constant.

Este corectă această interpretare? Afirmă Pavel că „sunt un nenorocit, un sclav al păcatului, trăind într-o contiună înfrângere”, într-o condiție în care ori de câte ori încearcă să facă binele, se trezește în mod constant făcând răul? Fără îndoială că aceasta este starea celui descris în acest pasaj. Ceea ce este incredibil este faptul că o persoană care înțelege viața biruitoare în Isus Hristos poate să creadă că acest pasaj se referă la condiția unui Creștin predat! Asta nu are nimic de-a face cu întrebarea dacă omul trăiește încă în trup sau nu, sau cu întrebarea dacă mai poate sau nu cineva să păcătuiască. Pavel descrie o persoană al cărui stil de viață este să cale legea!

De fiecare dată când citesc acest pasaj sunt absolut uimit de ideea că există Creștini care mărturisesc că aceasta este condiția în care trăiesc. Eu nu voi accepta niciodată să mi se impună o asemenea înfrângere și resping cu hotărâre o asemenea sugestie!

De ce oare aceste persoane ignoră cu desăvârșire următorul capitol? De ce îl despart de afirmațiile făcute în capitolul 7? Îi încurajez pe toți Creștinii nenorociți și înfrânți care citesc aceste rânduri, să considere cu atenție următoarele afirmații făcute de apostolul Pavel, și să știe că pot fi eliberați chiar aici și chiar acum din această stare mizerabilă:

„În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești umblă după lucrurile firii pământești, pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții din pricina păcatului, dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii.” (Romani 8:5-10).

S-a sugerat faptul că viziunea potrivit căreia experiența descrisă în capitolul 7 nu este cea Creștină, este una extremistă și că toți cei care o adoptă ar trebui să fie „mai moderați”. Cu alte cuvinte, trebuie să acceptăm că viața Creștină nu este o viață de biruință asupra păcatului, ci că a fi constant înfrânt de păcat reprezintă normalul experienței Creștine. Această poziție presupus „moderată” care face mântuirea atât de nesigură și care-i face pe Creștini să fie nesiguri de biruință, vine de la diavol. Acesta este motivul pentru care mulți nu se ridică deasupra etichetei și mentalității „Laodiceea”. Cei care sunt în mod constant sortiți să se caracterizeze ca fiind „nenorocit, ticălos, sărac orb și gol”, care mereu se pocăiesc, plângându-se la nesfârșit de starea

lor mizerabilă, prin această teologie tragică nu văd posibilitatea de a se ridica vreodată deasupra ei. Prin chiar propria definiție ei sunt sortii să rămână pentru totdeauna ticăloși și nenorociți, săraci, orbi și goi. Prin chiar condiția pe care o îmbrățișează, le este imposibil să-și recapete vederea sau să fie îmbrăcați.

Dacă cineva este gol, se datorează faptului că nu are neprihănirea lui Hristos. Vreau să vă provoc cu o întrebare: ai neprihănirea lui Hristos? Aceasta este soluția goliciunii Laodiceei. Este soluția condiției nenorocite care este mărturisită cu plăcere de mulți. Tu ai această neprihănire? Eu nu mă mai pot descrie ca fiind „o, nenorocitul de mine!”. De ce aș nega harul lui Dumnezeu? De ce aș îngădui unei false modestii să mă facă se neg adevărul că mântuirea din Isus Hristos m-a eliberat de legea păcatului și a morții? Cineva care este eliberat dar care mărturisește în continuare că este rob, este mincinos și-L dezonoarează pe Cel care l-a eliberat!

Unii au sugerat că încerc să mă slăvesc pe mine însumi pentru că nu mai mărturisesc că sunt un păcătos nenorocit. Dintr-un motiv ciudat, ei au ales să interpreteze acest lucru ca însemnând că sugerez că am devenit biruitor asupra păcatului prin propriile mele fapte. Aceasta este o concluzie ciudată pentru că nu există nicio aluzie în tot ceea ce am spus care să conducă la această concluzie. Această concluzie este consecința unei prejudecăți și a unei mentalități care-i predispune să obiecteze tuturor ideilor care nu se potrivesc paradigmei lor.

Mărturisesc că sunt liber spre slava Domnului Isus Hristos și a Tatălui meu, Dumnezeu! Unde am afirmat vreodată că acest lucru se datorează efortului meu, faptului că păzesc legea sau propriilor mele abilități? Eu Îl slăvesc pe Isus și-I mulțumesc Lui pentru ceea ce sunt! În realitate, cei care aduc aceste obiecții sunt cei care Îl dezonoarează pe Domnul pentru că ei judecă oamenii prin fapte mai degrabă decât să-i privească prin perspectiva a ceea ce a făcut Dumnezeu prin Isus Hristos! Dar acest lucru este firesc pentru că legalismul nu poate accepta niciodată biruința! Judecat prin prisma legii, cine poate spune că este neprihănit? Nici unul dintre noi! Dar având această perspectivă a mântuirii orientată pe lege, nu există nicio zi despre care să spună „am fost biruitor!”. Acest lucru nu este posibil atunci când cineva se măsoară prin propriile fapte datorită faptului că din perspectiva neprihănirii orientate pe lege, este păcat să uiți, este păcat să-ți lingi degetele între mese, să-ți ridici tonul vocii, să-ți alunece mintea către un gând nepotrivit! Nu poți niciodată să împlinești toate cerințele motiv pentru care, până la revenirea Domnului, ești condamnat la religia „o, nenorocitul de mine!”.

Cum vei putea vreodată să scapi de Laodicea dacă mărturisești tot timpul că ești laodicean? Când se va termina pocăința și-ți vei asuma biruința? Răspunsul este „niciodată”! Această gândire sucită este atât de distrugătoare pentru cei care o îmbrățișează încât dacă vreodată aceștia mărturisesc că au fost eliberați din propria orbire, din goliciune și din starea lor nenorocită, atunci vor începe să se condamne pentru că au îndrăznit să gândească că pot fi biruitorii!

Avem perspective diferite și nu numai că nu suntem de acord, dar nici nu putem fi de acord! Eu nu citesc Biblia prin prisma și prin teologia unei anumite denominațiuni; nu, nu mai fac asta. Pentru mine cea mai importantă întrebare nu este ce au spus Jones și Waggoner și nici chiar ce a spus Ellen White despre un anumit subiect. Citesc Biblia și accept ceea ce spune ca adevăr. Asta este ce-mi definește gândirea și ceea ce m-a eliberat de legalism. Asta este ceea ce mă umple de bucuria mântuirii și de apreciere față de harul uimitor al lui Dumnezeu! Slavă lui Dumnezeu, nu mai sunt prizonierul unei religii înfrânte, descurajatoare și sumbre. Regret din toate inimă că atât de mulți dintre noi continuă să trăiască în continuare cu povara păcatului în spate, în condițiile în care Hristos și eliberarea sunt la îndemână.

DEMASCAT

Imad Awde

Un Fiu ni s-a dat

„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” (Isaia 9:6)

Cu aproximativ 700 de ani înainte de venirea lui Hristos pe pământ, Isaia a scris profeția de mai sus. El a spus „un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat”. Majoritatea celor ce citesc acest verset, ratează acuratețea cuvintelor „un Copil ni S-a născut” care afirmă în mod clar că un copil S-a născut pentru noi. Îngerul a anunțat împlinirea acestei profeții când a spus „astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.” (Luca 2:11).

Nașterea copilului Isus a împlinit prima parte a acestei profeții. Însă prima parte este bazată pe care o urmează: „un Fiu ni s-a dat”.

Ambele se împlinesc într-o singură Persoană, Isus Hristos Domnul nostru. Fiecare subliniază un aspect diferit: prima nașterea lui Isus a copil, iar cea de-a doua jertfa făcută de Dumnezeu.

„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat.” Un Copil a fost născut, dar un Fiu a fost dat. Pentru ca Copilul Isus să fie născut ca Mântuitor al omenirii, Dumnezeu a trebuit să-L dea pe Fiul Său rasei umane. Înțelegerea acestui aspect este crucială. Ratarea acestui aspect atrage după sine subminarea dragostei lui Dumnezeu.

Pavel și alți scriitori au subliniat împlinirea celei de-a doua părți:

„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege.” (Galateni 4:4. Vezi de asemenea și Romani 8:32).

Exprimarea lui este foarte clară: „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie.” Dumnezeu a avut inițial un Fiu și, pentru că ne iubește, a trimis în lume pe Fiul pe care-L avea deja. Când acest eveniment a avut loc, un Copil ni S-a născut.

Calitatea de Fiu a lui Isus nu este dependentă de întruparea Sa. Calitatea Sa de Fiu se extinde până în zilele veșniciei, înainte ca ceva să fi fost creat. Ioan subliniază același aspect:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16).

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4:9, 10).

„Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii.” (1 Ioan 4:14).

Dumnezeu a ales să-Și manifeste dragostea față de noi prin faptul că L-a dat pe Fiul Lui (1 Ioan 4:9, 10). A crede că calitatea de Fiu a lui Isus se bazează pe întrupare, presupune distrugerea dragostei lui Dumnezeu. Fiecare părinte înțelege dragostea pe care o are pentru copilul său. Ca ființe umane care avem capacitatea de a procrea, noi putem înțelege la un nivel mai profund dragostea și sacrificiul lui Dumnezeu. Ce lecție credeți că a dorit Dumnezeu să învățăm din istoria lui Avraam care a renunțat la fiul lui Isaac?

Calitatea de Fiu a lui Isus reprezintă fundamentul pentru înțelegerea dragostei lui Dumnezeu. În definitiv, asta este ceea ce pretinde Isus a fi. El și-a afirmat identitatea în mod clar:

„cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: ‘Sunt Fiul lui Dumnezeu!’” (Ioan 10:36).

Isus nu a pretins niciodată a fi Dumnezeul Bibliiei sau Dumnezeu Tatăl. Da, El a pretins a fi egal cu Dumnezeu și a luat asupra-Și numele lui Tatălui (Eu Sunt); dar El și-a afirmat în mod clar identitatea. Nu este bine să citim Biblia cu idei preconcepute. Atunci când procedăm astfel, tindem să vedem ceea ce dorim și să ignorăm restul.

Spre exemplu, mulți citează cuvintele lui Hristos „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30), dar ignoră cuvintele Sale „Tatăl Meu este mai mare decât Mine.” (Ioan 14:28). De asemenea citează „Înainte de Avraam, Eu sunt” (Ioan 8:58), dar ignoră cuvintele „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 10:36) sau „Dumnezeul lui Avraam ... L-a proslăvit pe Fiul Lui Isus.” (Fapte 3:13).

Dacă dorim să cunoaștem adevărul, trebuie să renunțăm la ideile preconcepute și să-i îngăduim Scripturii să vorbească. Biblia mărturisește în mod clar și apăsător faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Iată o listă scurtă: Pavel a predicat asta (Fapte 9:20), apostolii (Fapte 5:42), Isus i-a spus lui Nicodim (Ioan 3:16), Isus a fost răstignit din această cauză (Marcu 14:62), Tatăl i-a descoperit lui Petru (Matei 16:16) și a proclamat de două ori din cer (Matei 3:17; 17:5), soldatul de sub cruce a spus (Matei 27:54), demonii au crezut și afirmat (Luca 8:28) și Isus însuși a afirmat (Ioan 10:36; 5:18).

Nicăieri în Scriptură nu găsim expresia „Dumnezeu Fiul” ci mereu „Fiul lui Dumnezeu.” Nicăieri în Scriptură nu citim că Dumnezeu este trei persoane, ci mereu că există un singur Dumnezeu. Și dacă te gândești la Matei 28:19 și la 1 Ioan 5:7, vom discuta despre acestea în capitolul 14 al acestei lucrări.

Trebuie să recunosc că atunci când am auzit pentru prima dată acest adevăr, l-am respins pe loc. Din punctul meu de vedere, submina divinitatea lui Isus, făcându-L fie o ființă creată, fie un Dumnezeu mai mic. Dacă și tu simți asta, lasă-mă să-ți spun că nu are nicio legătură cu adevărul. Isus nu este ființă creată și nici nu este mai puțin divin decât Dumnezeu Tatăl. După ce am studiat acest subiect din Scriptură, am înțeles că dacă nu voi accepta ceea ce pretinde Isus a fi (Fiul lui Dumnezeu), în realitate îl dezonorez și îi atac în mod indirect divinitatea. La finalul acestui capitol vă voi împărtăși o analogie pentru a ilustra că prin negarea calității de Fiu a lui Isus, trinitatea reprezintă un atac indirect asupra adevăratei divinități și autorității a lui Isus.

Din punct de vedere biblic, calitatea de Fiu a lui Isus reprezintă fundamentul divinității Sale. Isus este divin pentru că este Fiul unei Ființe divine. Isus este Dumnezeu (posedă natura lui Dumnezeu) pentru că este Fiul lui Dumnezeu. Isus este vrednic de închinare pentru că este Fiul unei Ființe care este vrednică de închinarea noastră (Ioan 5:18, 23, 26; Evrei 1:4, 6).

Acesta este motivul pentru care, cu toate că Isus este Dumnezeu, deseori citim că Tatăl este Dumnezeul lui Isus (Matei 27:46; Ioan 20:17) și că Tatăl este capul lui Hristos (1 Corinteni 11:3). Aceste versete nu subminează divinitatea lui Isus și nici nu-l înlătură slava. Dacă-i vom crede pe apostoli că Isus este Fiul lui Dumnezeu, nu vom avea nicio problemă să înțelegem aceste versete și nici nu va trebui să sucim contextul pentru a limita aplicarea lor numai la întrupare.

Cu mult înainte de actul creației, Dumnezeu a născut un Fiu: asta este ce spune Biblia. Nu ni se spune cum s-a întâmplat asta, dar cu siguranță ni se spune că s-a întâmplat:

„Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile, când nu erau încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmə din pulberea lumii. Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram de față; când a tras o zare pe fața adâncului, când a pironit norii sus și când au țâșnit cu putere izvoarele adâncului, când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliiile pământului, eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui.” (Proverbe 8:22-30).

Unii aplică acest pasaj „înțelepciunii” lui Dumnezeu de vreme ce, contextual vorbind, despre asta se vorbește. Însă, dacă aplicăm cele de mai sus atributului înțelepciunii, ne lovim de probleme uriașe. Pasajul spune în mod clar că „înțelepciunea” a fost „avută” sau „născută” de la un anumit „punct” în zilele veșniciei, înainte ca orice să fi fost creat. Dacă pasajul se referă la atributul înțelepciunii, asta implică faptul că înainte de acel „punct”, Dumnezeu nu a fost înțelept sau nu a avut atributul înțelepciunii.

Mai mult, exprimarea autorului nu se potrivește unui atribut ci mai degrabă unei persoane sau ființe. Observați următoarele exprimări: „am fost așezată”, „am fost născută”, „în toate zilele eram desfătarea Lui”, „bucurându-Mă mereu înaintea Lui”.

Acum observați cum este descrisă Înțelepciunea: Dătătorul vieții și al morții (Proverbe 8:35, 36), al bogăției (8:18-21) și al siguranței (1:33), Sursa înțelepciunii, sfatului, înțelegerii și tăriei (8:14), Sursa guvernării, conducerii și autorității (8:15), a fericirii (3:13, 18), a revelației (8:6-10, 32, 34), Cel care trebuie căutat, găsit și chemat (1:28; 8:17), Cel care iubește și trebuie iubit (8:17), Cel care-i cheamă pe oameni și care-i caută (8:4), Cel care ne conduce (3:17; 8:20, 32).

Această exprimare nu se potrivește cu un atribut, ci se referă la o persoană, la Isus Hristos. Din Proverbe 8:22 până în capitolul 9, totul se aplică lui Isus. Isus este „înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:24, 30; Matei 23:34; Luca 11:49).

Mai departe, citim următoarele: „eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui.” (Proverbe 8:30).

Contextual, acest pasaj se referă la momentul creației. Ideea textului este că în timpul creației, Înțelepciunea era asemenea unui „meșter” sau „arhitect”. Având acest lucru în minte, observați ce citim în capitolul 30:

„Cine s-a suit la ceruri și cine s-a coborât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el și cum îl cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta?” (Proverbe 30:4).

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

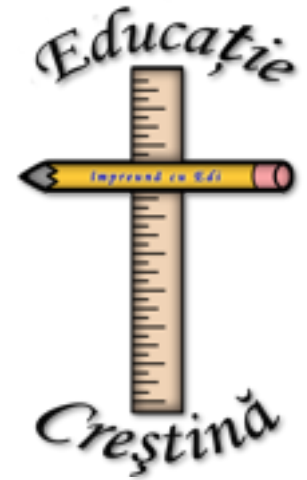
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria site-ului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

Jesus' Gospel

Hitböl hitbe

Revelation 14:12

Heilung in Christus

Restoration Ministry

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 123 Martie 2020

Tiraj 550 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

